

Milly
Johnson
Raikkien
joulujen
äiti

BAZAR

KAIKKIEN JOULUJEN ÄITI

Milly
Johnson

Kaikkien
joulujen
äiti

Suomentanut Irma Rissanen

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Irma Rissanen
Englanninkielinen alkuteos *The Mother of All Christmases*
© Milly Johnson, 2018
Kannen suunnittelu Laura Noponen

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-376-427-9

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Lapsen syntyessä syntyy myös äiti.

TUNTEMATON

ENSIMMÄINEN
KOLMANNES

OIKAISU

Toisin kuin *The Daily Trumpetissa* torstaina julkaistussa jutussa virheellisesti kerrottiin, pastori Derren Cannonin vaimo Mary ei istunut jalat aviomiehensä, vanhan pahvin, päällä. Todellisuudessa Mary Cannon istui jalat aviomiehensä vanhan rahin päällä. Aviomies Derren Cannon puolestaan istui nojatuolissa. *The Daily Trumpet* pahoittelee virhettä ja pyytää varauksettomasti anteeksi pastorilta ja rouva Cannonilta.

Luku 1

”Tämä meidän bisnes se venyy ja paukkuu!” Gill Johnson hekoteli. Nainen kertoi saman vitsin vähintään kerran viikossa siihen koskaan kyllästymättä. Muut nauroivat, koska puujalkavitsi muuttui kerta kerralta huonommaksi. Paukkukaramellipajan omistajat Joe ja Annie Pandoro voihkaisivat aina vitsin kuullessaan, vaikka tulisivatkin kaipaamaan sitä sitten kun eivät sitä enää kuulisi. Gill laski nimittäin jo päiviä siihen, että pääsisi viettämään eläkepäiviään aurinkoiseen Espanjaan.

”Voi, ole nyt jo hiljaa ja jatka paukkukaramellien täyttämistä”, näpäytti firman vanhin työntekijä, 85-vuotias Iris Caswell. Vaikka Iris voivotteli joka kerta tuolilta noustessaan ja hänen nivelensä narisivat kuin vanhat saranat, hänen sormensa olivat näppärät kuin nuorella tytöllä.

”Unohdin jo, mitä olin sanomassa”, Annie pohdiskeli kulmat kurtussa.

”Olit sanomassa, että menopaussi on heikentänyt muistiasi”, Iris muistutti ja solmi paukkukaramellin päähän tottuneesti hienon rusetin. ”Minun aikoinani vaihdevuodet olivat vain yksi asia muiden joukossa. Ei silloin ollut tapana kailottaa joka kadun kulmassa, että tässä sitä nyt hikoillaan kuin pieni possu. Sitä vain pyyhki hien naamalta ja jatkoi pyykkien ripustamista.”

”Yhdessä telkkariohjelmassa joku sanoi, että menopaussissa kärvistelevien naisten pitäisi pitää M-kirjaimella varustettuja

rintamerkkejä, ettei kenenkään tarvitsisi ihmetellä, mistä on kyse.” Gill naurahti kuivasti. Oli päivän selvää, mitä hän asiasta ajatteli. ”Mitä seuraavaksi? I-kirjain niille, joilla on inkontinenssi, jotta pääsee tarvittaessa vessajonon ohii?”

”Sellaisen minä ottaisin heti”, Iris totesi. ”Nykyisin en uskalla edes aivastaa kysymättä rakolta lupaa.”

”No minä en kyllä mitään rintamerkkejä pidä”, Annie ilmoitti pakatessaan valmiita paukkukaramelleja laatikkoon. ”Ja vaikka pitäisin, siinä pitäisi olla P-kirjain perimenopaussin merkiksi.”

Annien aviomies Joe kurkkasi toimistosta. Hänestä oli kyllä mukava jutustella firman naisten kanssa, mutta jotkut keskustelunaiheet olivat sellaisia, että hän tunsii yllättävää tarvetta poistua paikalta ja mennä keittämään teetä. Kauhistuttavista naistenvaivoista kuullessaan hän tunsii suurta kiitollisuutta siitä, että oli mies.

”Mikäs se sitten on?” Joe kysyi.

”No perimenopaussi tarkoittaa sitä, että on perin huolissaan menoihin tulevasta paussista”, huonojen vitsien kuningatar Gill hekotti. Joe ei ymmärtänyt vitsiä ja katosi takaisin toimistonsa rauhaan. Kaikki sanaleikit eivät aina auenneet äidinkielenään italiaa puhuvalle miehelle.

Paukkukaramellipaja sijaitsi pienellä teollisuusalueella Higher Hoppletonin ja Maltstonen kylien välimaastossa. Samassa paikassa oli myös muutama toimisto, maali- ja tapettiliike, toimistotarvikkeiden tukkukauppias, lemmikkieläinkauppa sekä Bren’s Butties -kahvila, joka menestyi palvelemalla edellä mainittuja yrityksiä. Paukkukaramellipaja toimi keskikokoisessa, kaksikerroksisessa toimistotilassa.

Alakerran etuosaan oli sijoitettu valtava, kallis paukkukaramellikone, joka liimasi poksauttimet paikoilleen paukkukaramelleihin ja sulki sitten pahviputken. Konetta tarvittiin suuria tilauksia varten. Sen vieressä oli paperileikkuri. Alakerrassa oli myös varastoalue, jossa säilytettiin valmiita, asiakkaille lähetettäviä

paukkukaramellilaatikoita sekä hyllymetreittäin kauniita, Sveit-
sistä tilattuja paukkukaramellien koristelupapereita.

Alakerran takaosassa oli pieni keittiö, wc sekä erillinen
toimistohuone niitä hetkiä varten, kun jonkun asian hoitamiseen
tarvittiin enemmän yksityisyyttä, tai kun Joe koki tarpeelliseksi
paeta paikalta, jos naisten huulenheitto kävi liian kuumottavaksi
jopa hänen napolilaisille korvilleen. Alakerrassa oli myös kaksi pöy-
tää käsin valmistettavia, arvokkaampia paukkukaramelleja varten
sekä hyllyjä, jotka pursusivat poksauttimia, paukkukaramellien
sisälle sujautettavia pikkuesineitä, paperikruunuja, vitsin sisältäviä
pikkulappusia ja rusetteja, joilla valmiit paukkukaramellit sidot-
tiin kiinni.

Huoneen keskellä oli pitkä pöytä, jonka ääressä Gill ja Iris
istuivat kokoamassa ja täyttämässä paukkukaramelleja, käärimäs-
sä niiden ympärille lahjapaperia ja sitomassa niiden päätyihin
rusetit. Välikerroksessa sijaisi näyttelytila, jossa oli esillä firman
aiempia tilauksia. Jotkut asiakkaat tulivat mieluummin paikan
päälle tekemään tilauksen, ja silloin kaupat hierottiin tässä tilassa.
Vaikka rakennus oli ulkoapäin melko persoonattoman näköinen,
sisällä oli yllättävän viihtyisää. Se ei toisaalta ollut ihme, koska
sekä tuotteet että niitä valmistavat henkilöt huokuivat iloa ja
hyvää mieltä, minkä ansiosta paikassa vallitsi väistämättä eloisa
ilmapiiri.

Viisitoista vuotta aiemmin Joe Pandoro oli ollut yritys-
konsultti ja Annie myyntipäällikkö. Kumpikaan ei viihtynyt työs-
sään, ja kumpikin toivoi voivansa tehdä uraa omassa yrityksessä.
Niinpä he olivat kartoittaneet yrityksiä, jotka etsivät jatkajaa, ja
ostivat karille karahtaneen Paukkukaramelli-Katyn, mikä oli fir-
man silloinen nimi. Joella ja Anniella ei ollut aavistustakaan siitä,
miten paukkukaramellifirmaa pyöritettiin, eikä aikaisempi omis-
taja ollut innokas perehdyttämään heitä alan saloihin.

He pyörittivät firmaa ensimmäiset kaksi vuotta tappiolla, pää-
sivät kolmantena vuonna omilleen ja tekivät neljäntenä vuonna

enemmän voittoa kuin olivat odottaneet. Siitä eteenpäin firman liiketulos oli parantunut merkittävästi vuosi vuodelta. Työntekijöitä oli tullut ja mennyt, mutta kalustoon alusta asti vakituisesti kuuluneiden Irisin ja Gillin ansiosta kaikki oli jotenkin loksautunut kohdalleen, ja nykyisin firma menestyi niin hyvin, että valtavien tilausmäärien takia Pandorot olisivat tarvinneet lisää työvoimaa, sen sijaan että menettivät sitä Aurinkorannikon houkutuksille.

”Kroppani on aivan sekaisin. Aina kun luulen, että viimeiset kuukautiset olivat nyt siinä ja heitän pois kaikki *kapineet*, niin kuinka ollakaan, ne alkavat taas”, Annie selitti ja huokaisi raskaasti laittaessaan asiakkaalle lähtevän paukkukaramellirasian kantta paikoilleen.

”No älä sitten heitä niitä pois”, Gill neuvoi. ”Tunge kaappisi niin täyteen terveyssiteitä, että niitä riittää koko vuodeksi, niin kuukautisesi loppuvat varmasti saman tien. Se on Murphyn laki.”

”Minulla oli kuukautiset edellisen kerran viime vuoden puolessavälissä”, Annie selitti. ”Sitten yhtäkkiä kaksi viikkoa sitten... tadaa.”

”Minulla ne olivat aina tosi runsaat”, Iris totesi ja pudisteli päätään mieleen palanneelle ikävälle muistolle. ”Voi hyvänen aika niitä kamalia kuukautisvöitä, joita piti käyttää. Ja niitä hirveitä kumipaloja.”

Gill nyökkäsi. ”Naisen kirous. Muistan, miten äitini viskasi minulle siteen ja kysyi, tiedätkö mikä se on. Eihän minulla ollut aavistustakaan. Sitten äiti selitti, että joka kuukaudessa olisi viikko, jolloin en saisi käydä kylvyssä, pestä hiuksiani, sekoittaa kananmunia, en tehdä sitä, en tehdä tätä. Olin kauhusta kankea.” Gill väräsi silmin nähden. ”Menopausi oli parasta mitä minulle on ikinä tapahtunut. Mensuja ei totta totisesti tullut ikävä. Olin jo saanut lapset ja...”

Gillin ääni vaimeni ja hän toivoi yli kaiken, että olisi voinut palata ajassa pari sekuntia taaksepäin ja tukkia suunsa, sillä vaikka

hän oli Irisin tavoin tuottanut seuraavan sukupolven, niin Annieille ei ollut lapsia siunaantunut. Ja kun naisen kuukautiset olivat nyt niin selkeästi jäämässä lopullisesti pois, tämä joutuisi heittämään myös lapsihaaveilleen lopulliset hyvästit. Se mahdollisuus olisi pian kuollut ja kuopattu.

Apuun tuli kiusallisen hiljaisuuden merkille pistänyt Iris, joka totesi: ”Niin ja seksihalutkin vähenevät. Meillä on nykyisin Dennisin kanssa tapana pelata sanapeliä ja juoda kupilliset kaakaota ennen nukkumaanmenoa. Se on oikein mukavaa. Sitten annamme toisillemme hyvän yön sukon poskelle ja viiden minuutin sisällä olemme sikeässä unessa. Seksille annetaan tätä nykyä ihan liikaa painoarvoa, sanon minä. Se on nuorten juttu.”

Annie ei sanonut mitään. Eivät hän ja Joekaan enää sängyssä peuhanneet samaan tapaan kuin joskus nuorempana, mutta eivät heidän halunsa olleet myöskään mihinkään kadonneet. Viime aikoina, kuten viime yönä, he olivat olleet erityisen helliä toisiaan kohtaan. Aivan kuin he olisivat halunneet antaa ja saada lohtua ja lämpöä astuessaan uuteen elämänvaiheeseen. Hyvänyönsuukko oli muuttunut pitkäksi suudelmaksi ja kädet olivat alkaneet vaellella. Sen jälkeen he olivat nukkuneet taatusti paremmin kuin yhdenkään sanapelin tai kaakaokupillisen jälkeen.

Luku 2

Eve Glace seurasi työhuoneensa ikkunasta ulkoa kantautuvaa äänekästä tohinaa. Muutama vuosi sitten ikkunasta näkyi vain tylsä, tasainen pläntti, jonka toisella laidalla kasvoi kuusia. Nyt samassa paikassa sijaitsi jouluinen teemapuisto. Talvimaailma oli ollut Even isotädin idea. Evelyn Douglas oli ollut vanha rouva, joka oli heikkona kissoihin ja Mr Kiplingin leivonnaisiin. Kunnon yorkshireläisen tavoin jälkimmäisiin tosin vain silloin kun ne olivat erikoistarjouksessa.

Se, että isotäti oli ollut todellinen nero osakemarkkinoilla ja ostanut epätoivoiselta maanomistajalta palan maata, jonka aikoi muuttaa ikiomaksi pohjoisnavakseen, oli tullut kaikille täydellisenä yllätyksenä.

”Teemapuisto Barnsleyssa?” paikalliset ilkkuivat. Mutta olihan koko maan suosituimpiin kuuluva virkistyskohde Alton Towerskin ollut alun perin vain metsästysmaja, jonka yhteydessä oli suuri puutarha, joten pilkkaajille annettiin piupaut. Talvimaailma rakennettiin ja siitä tuli äärettömän suosittu kohde. Nykyisin sinne saapui vierailijoita ulkomailta asti ja kävijöiden jättämä palaute haki vertaistaan.

Teemapuisto oli kiinni muutaman kuukauden joka vuosi, jolloin sitä laajennettiin ja kehitettiin. Juuri tällä hetkellä puisto oli kiinni henkilökunnan paiskoessa hullun lailla töitä kävijöiden katseilta piilossa, jotta Talvimaailma olisi seuraavan kerran ovet

avatessaan entistäkin taianomaisempi. Ruokapaikkoja oli lisätty runsaalla kädellä: nyt puistossa oli myös lukuisia ihania kahviloita sekä jäätelöbaari, josta sai mitä ällistyttävimpiä makuja. Teemapuistossa oli nyt myös talvinen taikametsä, jossa poissa näkyvistä olevat lumikoneet pitivät huolta siitä, että lunta satoi vuoden jokaisena päivänä. Joulupukin puistossa oli puolestaan perheen pienimmille soveltuvia huvipuistolaitteita, luistinrata sekä pieni eläinpuisto, jossa käyskenteli poroja, laamoja ja valkoisia poneja ja parveili pelastettuja tunturipöllöjä.

Alueella puksutti myös varsin omapäinen pieni juna, joka viis veisasi mekaanikkojen metkuista ja johon saattoi hypätä kyytiin ja kyydistä pois niin usein kuin halusi.

Tämän vuoden suurin uudistus olisi uintilaguuni. Eve oli päättänyt toteuttaa kaksivuotisen rakennusprojektin vuodessa, mikä oli täysin pätkähullua. Rakennusmiehet olivat löytäneet joulukuusimetsikön läheltä luonnonlähteen. Se tuntui täydelliseltä paikalta laguunille, joka oli ollut mukana jo Even isotäidin alkuperäisissä suunnitelmissa. Sillä sekunnilla, kun teemapuiston työnjohtaja Effin Williams totesi projektin toteuttamiskelpoiseksi, Eve antoi hänelle käskyn ryhtyä hommiin.

Mukavuusalueella on tylsää, isotäti Evelynillä oli tapana sanoa, ja hän jos kuka tiesi, mistä puhui. Evelyn oli nauttinut suuresti saadessaan valjastaa eksentrisyytensä hyötykäyttöön ja suunnitella teemapuiston, mutta valitettavasti isotäti ei ehtinyt nähdä ideoidensa toteutuvan käytännössä. Laguuni nimettäisiin hänen mukaansa Lady Evelynin lahdeksi, ja Eve halusi kohteen näyttävän yhtä lumoavalta kuin jos se sijaitsisi satumetsässä.

Eve oli olettanut perivänsä isotädiltä jotain pientä, kuten vaikkapa riipuksen. Sen sijaan hän saikin velvollisuuden rakentaa fantasiamaailma yhdessä, puoliksi ranskalaisen ventovieraan kanssa, jonka nimi tarkoitti Jaakko Jäätelöä. Even mielestä tyyppi oli suurimman luokan törppö, joka säilytti kännykkäänsä Paavo Pesusieni -sukassa. Naurettava, kajahtanut, ikuinen lapsi, jota Eve

oli inhonnut heti ensi näkemältä. Sitten joku oli noitunut Even ja saanut hänet näkemään eloisalta koiranpennulta vaikuttavan miehen sisimpään, jossa sykki luja ja rohkea sydän samaan tahtiin hänen omansa kanssa. Eve oli rakastunut mieheen hullun lailla ja mennyt hänen kanssaan naimisiin, aivan kuten mies oli sanonutkin käyvän jo heidän ensitapaamisellaan.

Eve katseli ikkunasta, miten Jacques elehti yhtä dramaattisesti kuin Effin. Eve oli pitänyt Effiniä aluksi varsin merkillisenä tapauksena. Mies oli loistava työssään. Hän johti työntekijöitään rautaisella mutta oikeudenmukaisella otteella sekä walesiläisten solvauksien ryöpyillä. Effinin walesiläisistä ja puolalaisista työmiehistä koostuva tiimi ei ollut pomonsa purkauksista moksiskaan, ja ajan myötä Eve saikin huomata, että Effin oli ainoa, jonka he esimieheksensä kelpuuttivat.

Eve seurasi Effinin ja Jacquesin välistä, nykyisin säännöllisesti toistuvaa tapahtumasarjaa: Ensin Effin huusi, että hän lähtisi kävelemään, koska hänen työtaakkansa oli liian suuri. Sitten Jacques vastasi, että auttaisi häntä ilomielin pakkaamaan työkalunsa. Vaikka sama kuvio oli toistunut vähintään kerran viikossa tämän vuoden puolella, Eve oli alkanut pelätä, että Effin saattaisi oikeasti toteuttaa uhkauksensa hänen naurettavien vaatimustensa takia. Kesäkuussa ensi-iltaan oli tulossa elokuva, jonka nimi oli sattumalta myös Talvimailma. Leffan pääosassa oli henkeäsalpaavan upea elokuvatähti Franco Mezzaluna. Eve oli vitsailnut Jacquesille, miten hienoa olisi kutsua näyttelijä uuden kohteen avajaisiin. Juuri kun pariskunta totesi, ettei heillä ollut todellisuudessa yhtikäs minkäänlaista mahdollisuutta saada tähteä paikalle, Francon PR-toimistosta otettiin yhteyttä ja tiedusteltiin, olisivatko he kiinnostuneita saamaan näyttelijän avajaisiin paikalle. Kaikki olivat yhtä mieltä siitä, että isotäti Evelyn oli junailut asian pilvien päältä. Ja jos isotäti Evelynillä oli sormensa pelissä, niin silloin kaikki sujuisi hyvin, se oli varma.

Samassa Effinin murhanhimoisen ilme katosi ja mies remah-
ti nauramaan jollekin, mitä Jacques oli sanonut. Even siippa pys-
tyi hurmaamaan punarinnatkin puista. Jacques tuli toimeen
kaikkien kanssa: hän osasi neuvotella pankkien ja tinkiä tavarantoimittajien kanssa, hän oli aina itse kärsivällisyys vanhusten seurassa, ystävällinen ja sujuvasanainen lehdistölle juttellessaan, ja Talvimaailman eläinten kanssa hän oli kuin eläintohtori Dolittle. Parhaimmillaan hän oli kuitenkin lasten kanssa. Even kummi-
tyttö Phoebe suorastaan palvoi Jacquesia. Luultavasti siksi, että mies oli itsekin kuin iso lapsi. Hänellä oli herätyskello, jota ko-
risti lasten tv-sarjasta tuttu kettuhahmo, Teräsmies-aamutakki ja kännykän soittoääninä Scooby-Doo -elokuvien tunnusmusiikki. Mies oli vastustamattoman hassu. Lapset tuntuivat pitävän häntä jonkinlaisena nykyaikaan päivitetynä joulupukkina. Jopa pienet vauvat tapittivat häntä lastenvaunuistaan ihastuksissaan kuin satuolentoa.

Näissä tunnelmissa Eve meni kaatamaan itselleen kupin kahvia toimiston takaosassa sijaitsevasta mokka-pannusta. Aluetta vahti isotäti Evelynin valtava pehmohirvi nimeltä Gabriel.

”Gabriel, millainen tuo siippani oikein on?” Eve tiedusteli hirveltä, jonka kaulaa koristi joulupallo. Eve jutteli pehmolle usein silloin kun paikalla ei ollut muita. Eihän hirvi tietenkään vastannut, mutta se näytti aina siltä kuin olisi pohdiskellut asioita. ”Millainen Jacques on lasten kanssa?”

Hänellä pitäisi olla omia lapsia. Ääni kuului niin selvästi, että Eve yllättyi. Hän oli toki samaa mieltä, sillä Jacques olisi mah-
tava isä. Mutta milloin olisi oikea hetki hankkia lapsia? Heillä oli aina liian kiire ja kaikki heidän voimansa hupenivat teema-
puiston pyörittämiseen. Toisaalta hän ei ollut vielä neljää-
kymmentäkään, ja ihmiset saivat lapsia nykyisin yhä myöhem-
min. Joten ei siis nyt mutta jonain päivänä. Sitten kun heillä olisi
enemmän aikaa.

Jos jäät odottelemaan, että teillä olisi enemmän aikaa, voi olla, ettei sellaista hetkeä tulekaan, sama ääni sanoi. Ääni katosi niin nopeasti, ettei Eve voinut olla varma, mutta hänen vanhan isätätinsä puheelta se kyllä kovasti kuulosti.

Odotusta ja joulun ihmeitä

Eve, Annie ja Palma tutustuvat toisiinsa jouluvauvaa odottavien äitien kerhossa. Eve ja hänen miehensä Jacques odottavat esikoistaan, jonka laskettu aika on joulupäivänä. Ilouutisen kunniaksi Eve suunnittelee pariskunnan vihkivalojen uusimista, mutta Even osittain omistaman Talvimaailma-teemapuiston ongelmat ovat viedä kaiken energian.

Annie omistaa puolisonsa Joen kanssa pienen jouluisen paukkukaramellitehtaan. Kun Annien vaihdenvuosioireiksi luulemat tuntemukset osoittautuvatkin raskaudeksi, on ilo ylimmillään. Palma puolestaan on lupautunut sijaissyntyttäjäksi, jotta selviäisi taloudellisesta ahdingostaan. Pariskunta, jolle Palma odottaa lasta, kuitenkin eroaa. Nyt hänen on päätettävä, mitä tehdä raskauden suhteen.

Hyvän mielen kirjallisuuden taiturin Milly Johnsonin romaani *Kaikkien joulujen äiti* on tarina täynnä ystävyyden kaiken kantavaa voimaa. Se saa lukijansa nauramaan, kyynelehtimään ja uskomaan joulun ihmeisiin.

